

МУРКО Й БУРКО

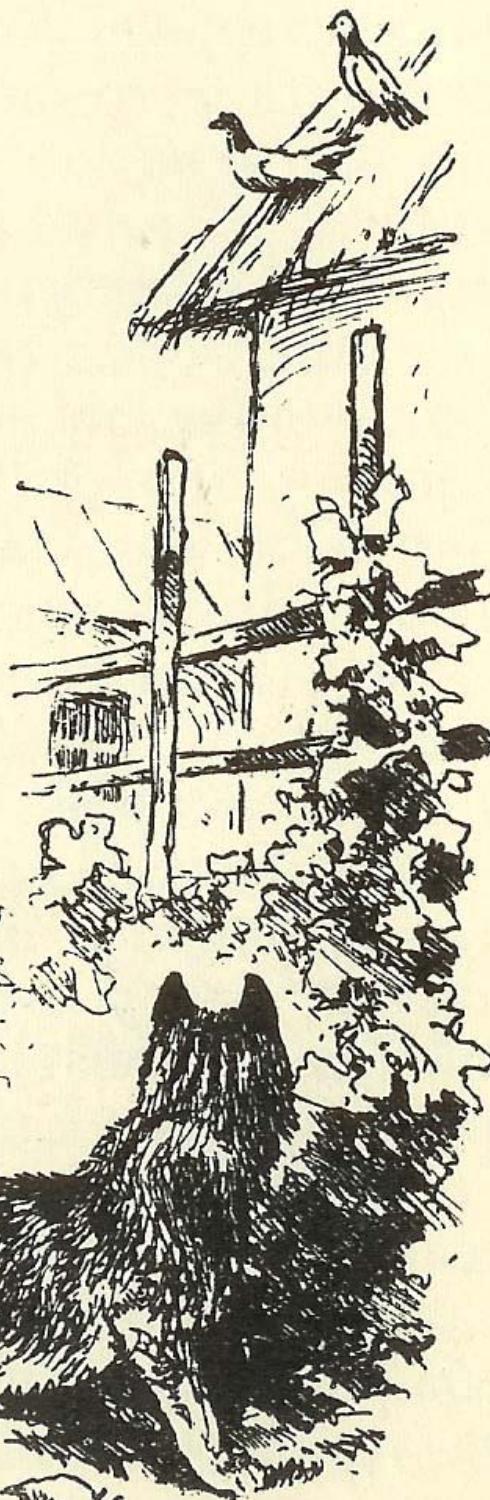
Був собі в одного господаря Кіт Мурко, а у другого Пес Бурко. Хоч то Пес і Кіт звичайно не люблять один другого, та Мурко з Бурком із самого малку були великі приятелі.

От одного разу, саме в жнива, коли всі з дому позабиралися в поле, бідний Мурко ходив голодний по подвір'ю і муркотів дуже жалібно. Рано господиня, вибираючися в поле, забула

дати йому їсти — значить, прийдеться бідному терпіти аж до вечора. До лісу було далеко йти, у стрісі Горобчиків не чутно ніяких; що тут бідному Муркові на світі божім робити?

„Ей,— подумав він собі,— он там у сусіда на шпихлір¹ Голуби водяться. Я колись лиш одним оком заглянув: у двох гніздах є молоді Голуб'ята, такі ситі

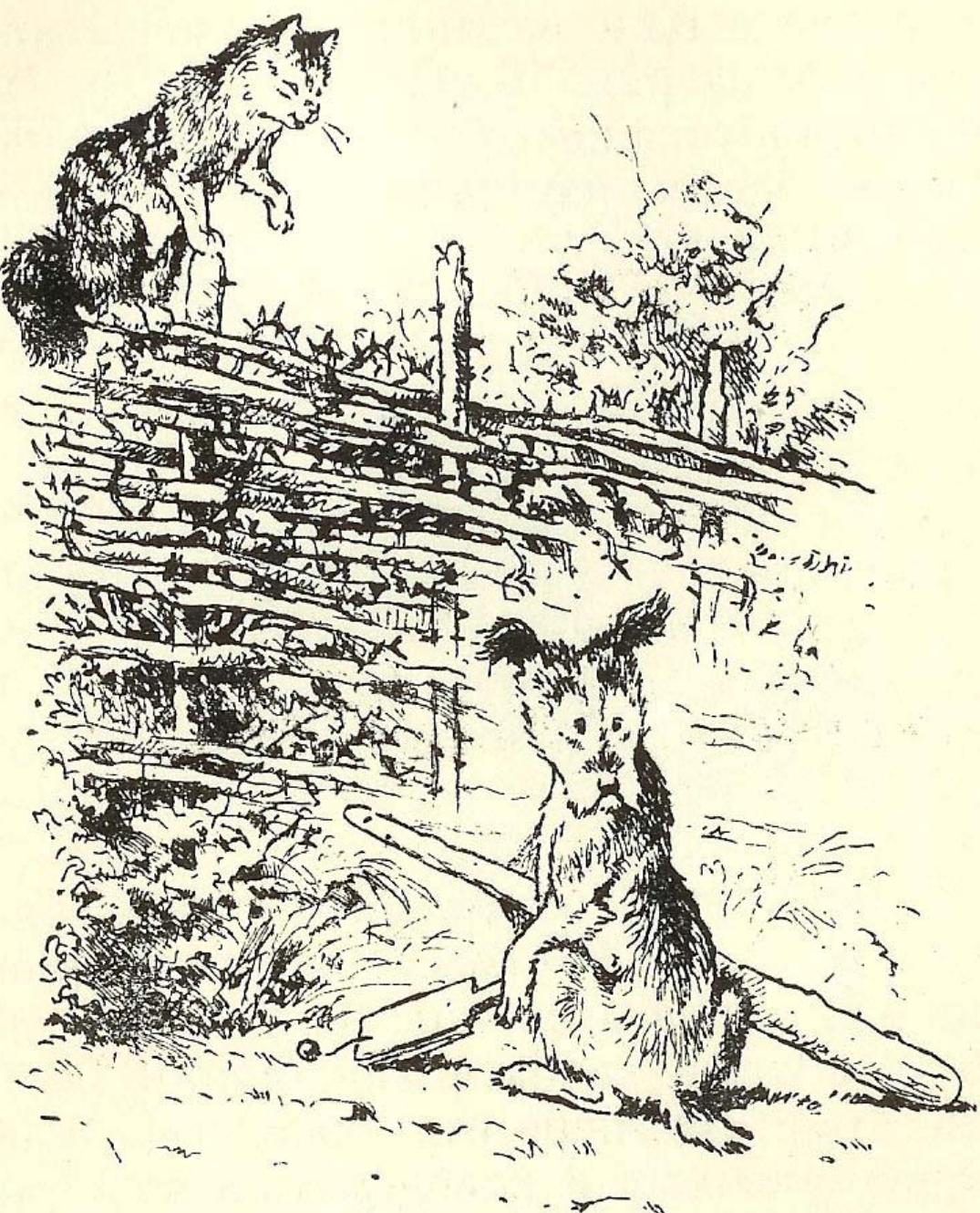
¹ Шпихлір — комора.

та гладкі, як подушечки. От би мені таке одно Голуб'ятко в пригоді стало! Та ба, Бурко по подвір'ю ходить, шпихліра стереже. Хоч то ми з ним і приятелі, та я то добре знаю, що нашпихлір він мене не пустить. Нема що й говорити з ним про се. Зовсім собача вірність у нього!"

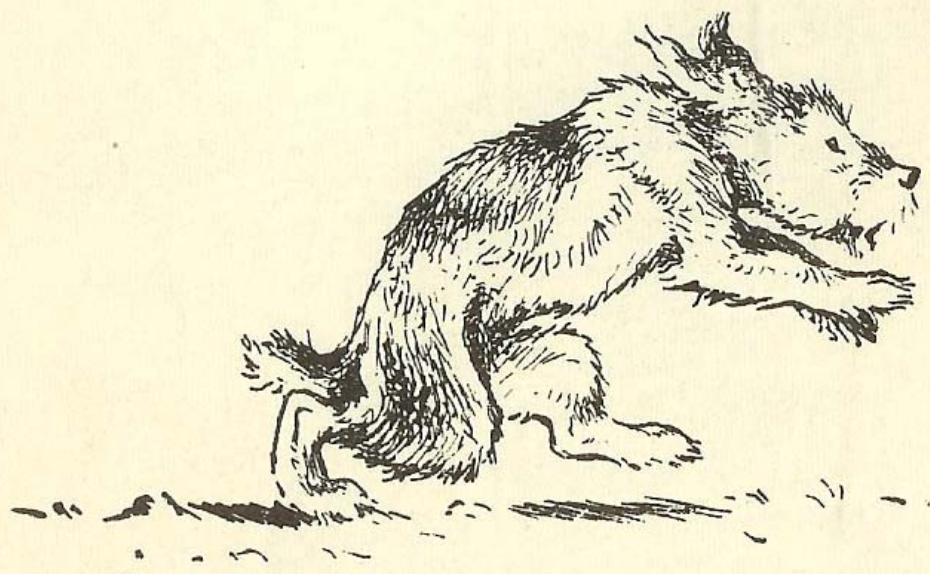
Але голод не тітка. Муркові чимраз гірше докучав порожній живіт, от він і почав міркувати, як би то здурити Бурка та спровадити його геть із подвір'я. При голоднім животі швидко думки йдуть до голови. От за малу хвилю мій Мурко біжить до Бурка, мов не знати з якою доброю новиною.

— Слухай, Бурцю,— кричить здалека.— Приношу тобі добру вістку. Ось, власне, тепер я сидів за селом на високій липі,— знаєш, там, на роздоріжжі, коло хреста. Сиджу собі та чатую на Горобчиків, коли бачу, а з сусіднього села біжить межею якийсь Пес і несе в зубах ковбасу—та таку довжезну, що оба кінці геть поза ним землею волочаться. Приніс під липу, оглянувся довкола, чи не підглядає хто, живенько ви-

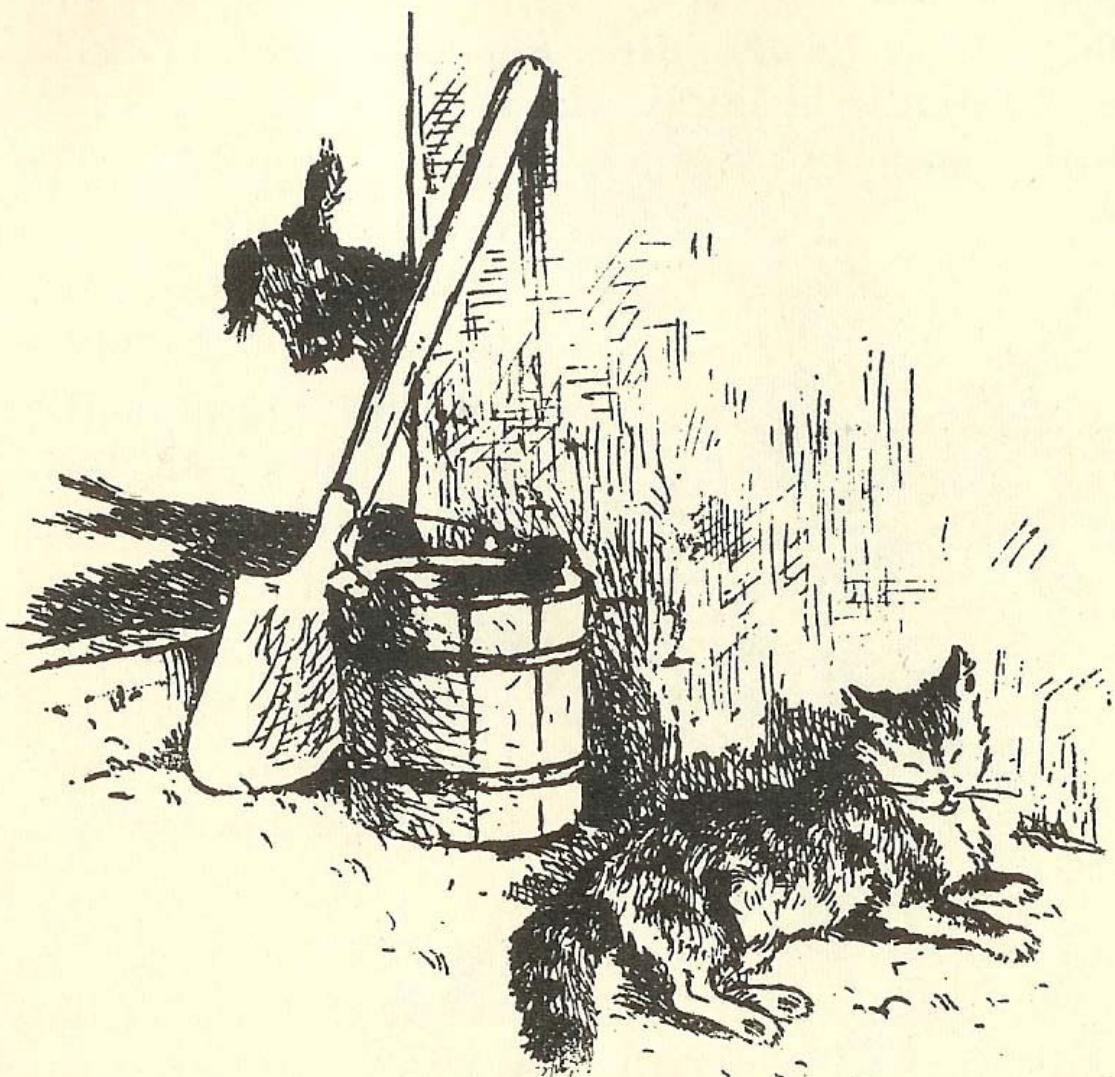

порпав під коренем добру яму, запор-
пав ковбасу, ще й каменем на знак при-
валив та й побіг. От така-то благодать!

Я ледве всидів на липі, так мені запах до носа вдарив. Та що з того, не міг я поживитися нею, бо камінь тяжкий та й глини, бестія, напорпав багато. То, може би, ти, братіку...

Ще Мурко й не скінчив своє оповідання, коли Бурко зірвався на рівні ноги і, мов вихор, полетів за село під липу шукати ковбаси. Він, бідний, також не дуже до переситу наїдався, м'яса рідко й нюхав, а ковбаса хіба в сні часом йому приснилася. А тут на тобі, така ласка божа під липою закопана, ще й каменем привалена! Драпнув Бурко так, що аж закурилося за ним. А Муркові тільки того й треба було. Не тра-

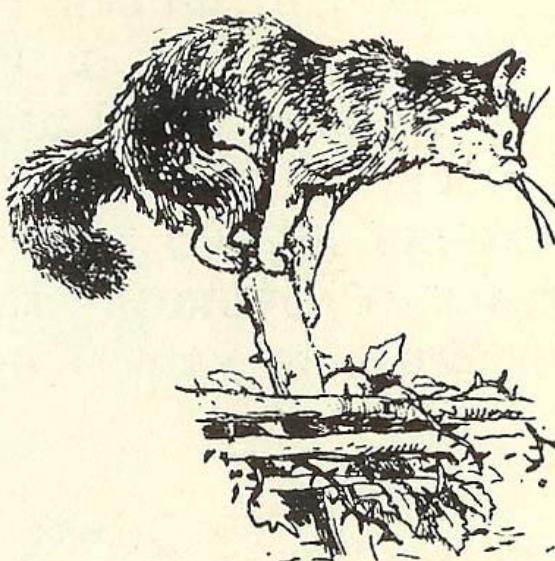

тячи ані хвилі часу, він горі углом видряпався на шпихлір, вибрав собі котре найтовстіше Голуб'ятко, вхопив його в зуби, загриз та й гайда з ним до своєї хати. Там він виліз на загату, положив Голуб'ятко перед себе та почав хрупати, радісно муркотячи. Тим часом

Бурко прибіг до липи, шукає, нюхає, порпає — нема ані каменя, ані глини, а ковбаси й духу не чути. Вертає, бідний, мов із лихого торгу додому та й біжить просто на Муркове обійстя, щоби пожалуватися приятелеві, пощо його здурив. Та, ставши за углом, він почув, як Мурко, облизуючися від крові з Голуб'ятка, балає сам до себе:

— Ото дурень той Бурко! Він десь тепер, певно, вгаяє попід липу, яzik висолопивши, та шукає ковбаси, а не знає, що я його Голуб'ятком так славно пообідав!

Дряпнула Бурка по серці така фальшивість приятеля, завзявся відплатити йому. Усміхаючись, він підійшов до загати та й мовить:

— Ей, Мурку, Мурку! Ти гадаєш, що ти мене здурив, що я повірив твоїй байці про ту ковбасу? А я сидів за плотом і бачив, як ти з нашого шпихліра Голуб'ятко взяв. Та пощо тобі від мене критися? Чому було не сказати просто? Хіба я приставлений Голуб'ят пильнувати? Се не моя худоба. Я й сам був би не від того, щоб часом одно-друге схрупати. От хоч і зараз. Ану, ходи та подай ще й мені одно, а собі можеш і ще одно взяти.

Дуже втішився Мурко, чуючи таку мову, бо, звісно, злому завсіди радісно, коли пізнає, що й другий, кого він мав за чесного, такий самий злодій, як і він. І скочив Мурко з загати, щоби привітатися з Бурком; та сей в тій хвилі хап його за карк і роздер.

